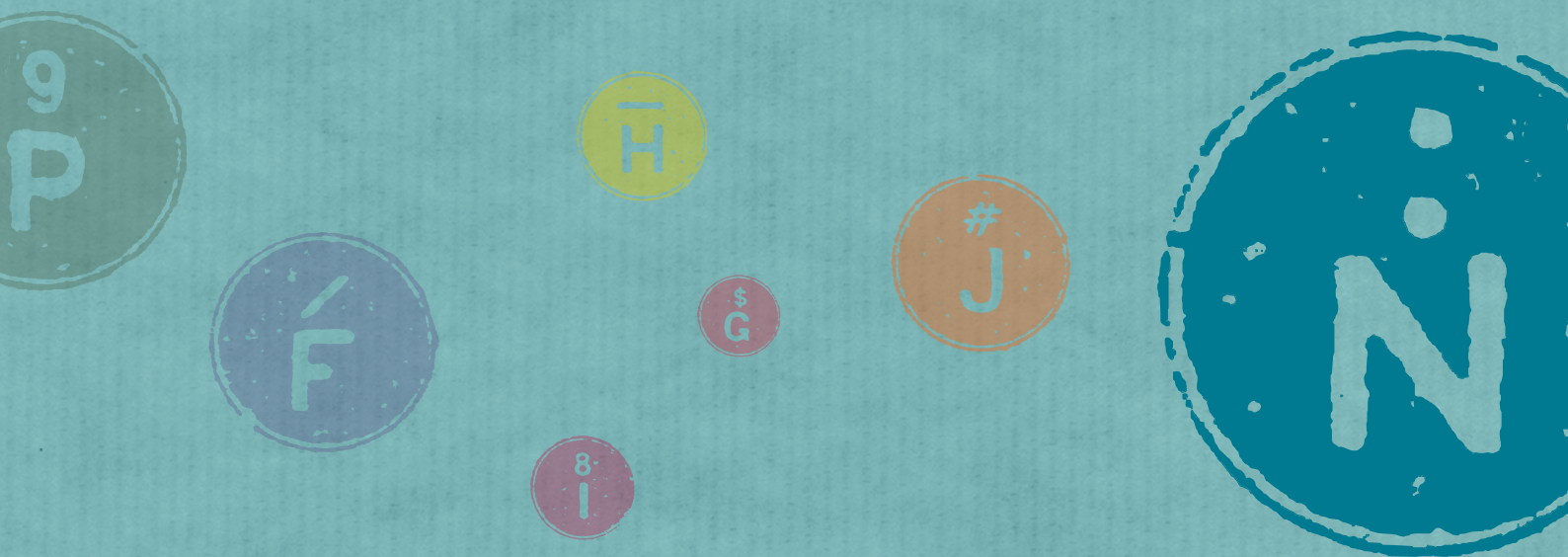

Pep Toni Brotons Capó

L'emigrant

*Accèssit de Narració Curta
dels Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2009

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-2009-N-A-0234-0175

© del text: Pep Toni Brotons Capó

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2020

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Pep Toni Brotons Capó

L'emigrant

*Accèssit de Narració Curta
dels Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2009

La narració *L'emigrant*, de Pep Toni Brotons Capó, fou guardonada amb un Accèssit al xxxiii Premi de Narració Curta dels Premis Castellitx 2009. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

L'emigrant

A FINALS DEL SEGLE XIX l'economia balear no anava d'allò més bé i la joventut que vivia al camp no tenia més futur que treballar per a un altre. A l'època molts eren els pagesos que sofrien el caciquisme dels seus senyors i foren molts els mallorquins que no veren una altra sortida a la seva misèria que travessar l'Atlàntic per fer fortuna.

Aquest fou el cas d'en Mateu, un jove d'Algaida que d'un dia per l'altre es va trobar sense feina ni diners i no veié altra sortida que partir cap a terres llunyanes. A casa seva tot eren plors i angoixes.

—Però i que hi faràs allà? Si mai no has sortit del poble! —li deia la seva mare preocupada per la idea del viatge.

—Ja ho sé mumare! Però no som el primer ni el que fa deu que parteix! En Xisco de Can Teules va partir fa mig any i en Miquel, el fill del sabater, que és més beneït que en Pep Merda, guanya doblers a senalades fent de picapedrer.

—Si... rei meu, però mira quants han tornat amb les mans dins les butxaques! A més, que no te'n recordes del que li va passar al germà de na «Trinxet»? Idò que s'al·lota es va casar amb el fill de l'apotecari quan ni tan sols no havia embarcat. Pensa tu que aquella mala sorra li havia dit que l'esperaria encara que passessin cent anys... Què vols, que et passi el mateix?

—Mumareta, per favor... No m'ho vulguis complicar més! Què et penses que hi vaig per gust a passar penúries i calamitats...? Ho faig pel futur de tots. Ja he parlat amb na Magdalena. Ella hi està d'acord. Ens haurem de sacrificar uns anys... Mira, hi ha un contractista d'obres a Argentina que m'ofereix treball... És una oportunitat que no puc rebutjar.

—Jo no puc dir res més, tanmateix veig que ho tens decidit! Que sigui el que Déu vulgui!

L'endemà en Mateu es va anar a acomiadar de na Magdalena. Es coneixien de tota la vida. Encara que d'al·lots mai no jugaven junts sempre es topaven pels carrerons del poble. Ell era un nin i estava mal vist pels seus companys que jugués amb les nines.

Però els anys passaren. En Mateu es va convertir en un jove i, com a tal, començà a mirar-se les al·lotes d'una altra manera. Com quasi tots els del poble, s'havia fixat en na Magdalena. Ella, aleshores tenia molts pretendents. Era una morena molt curra i els joves returaven el pas per saludar-la a la finestra de la casa on aprenia a fer de costurera.

En Mateu era uns anys més jove i es veia insegur davant aquella jove tan bella. Cada vegada que intentava parlar-li el cor batejava a les totes i tenia por que no li sortissin les paraules.

Tot va canviar aquell dia de ball a la plaça, mentre la banda sonava un pasdoble. Amb la roba d'anar mudat, les sabates ben lluentes i els cabells ben engomats, en Mateu se sentia el rei del món i s'atreví a treure-la a ballar. Amb pas decidit es dirigí cap al grup d'al·lotes que esperaven que algun jove les tragués a ballar i... Sorpreses de la vida, na Magdalena acceptà la invitació!

No es pot dir que en Mateu fos un jove agraciat més bé era esquifit i molt comú. Però foren els ulls de bon xicot en Mateu el que va captivar na Magdalena aquelles festes del patró de la vila. Aleshores feia ja més de dos anys que anaven plegats i semblava que tot els anava molt bé.

Aquell matí en què en Mateu va anar a dir-li adéu fou el pitjor de les seves vides.

—Bé amor meu, ha arribat l'hora —li digué el dia en què s'acomiadaven—. D'aquí a una estona davallaré cap a Ciutat amb el cabriol del metge. M'ha dit que hi ha d'anar per arreplegar paperassa i aprofitaré

per anar amb ell. No te preocupis, dona... Tornaré d'Amèrica tan aviat com pugi i carregat de doblers. Tan sols vull que em prometis que m'esperaràs. Una vegada que hagi tornat ens casarem i viurem per sempre junts.

—És clar que t'esperaré. Tant si tones ric o pobre... Amb qui hauria de compartir la meua vida si no fos amb tu?

S'abraçaren amb els ulls plens de llàgrimes. Ambdós sabien que encara que el seu amor era sincer, podien passar moltes coses. Molts eren els qui ja no tornaven, bé perquè la fortuna els somreia i s'establien allà formant una nova família bé perquè perdien tot el que tenien i es veien impossibilitats de tornar o, en el pitjor dels casos, perquè agafaven malalties que els portaven a la mort.

En Mateu partí sense girar el cap. No volia que na Magdalena el veiés plorar. Ella no deixà de mirar-lo fins que va perdre la seva imatge.

Era la primera vegada que en Mateu anava a ciutat. El varen sorprendre els edificis i la gran quantitat d'obres que hi havia en marxa. A mitjans i finals del segle XIX, Palma era una ciutat que es transformava.

En Mateu passà la nit a una pensió de Ciutat. Va anar a la barriada del puig de Sant Pere, ben a prop des Moll, antic barri de mariners i patrons de barca. La madona que regentava la pensió, quan el va veure arribar va conèixer d'un tros enfora que aquell client no duia gaire doblers i tan sols li va oferir una habitació ocupada per un home vell i gat que els vespres no hi solia arnar.

Quan va obrir la porta, un olor fètid el va fer recular i unes cuques, atemorides per la seva presència, fugiren cap al lloc comú que estava sense tapar. No es podia dir que aquella pensió fos molt neta. Semblava que els llençols no s'havien canviat feia mesos. Les mosques s'amuntegaven sobre un líquid aferradís damunt la tauleta de nit.

En Mateu anava cansat. Havia viatjat tot el dia damunt aquell carretó que no aturava de moure's i els ossos li feien mal. No tenia ganes d'anar cercar un altre lloc. A més, amb els pocs doblers que duia tot el que hagués trobat hauria per l'estil.

—Quan torni romandré una nit al millor hotel de la ciutat —es va prometre amb la intenció de creure's que allò que havia fet no era una bajanada.

Dormí tota la nit i al matí, quan es va aixecar, revisà el seu equipatge. Consistia en mudes quantes mudes de davall, dos calçons i camises, una manta, un parell de sabates i la fotografia que tenia de na Magdalena aquell any que el fotògraf havia anat per les festes del poble. En Mateu col·locà la fotografia entre la roba. Era el seu tresor més valuós i no el podia fer malbé.

Feia fred i la humitat que hi havia al port mullava la roba. Caminà una mica desorientat amb la maleta a la mà i una bufanda pel coll. Cercava un vaixell anomenat *Bellver*. Feia el trajecte cap a l'Argentina. Aquell dia el port estava ple de gent amb maletes i familiars que anaven a acomiadar-los. Hi va haver plors i abraçades pertot arreu. Els viatgers apuraven els darrers instants per estar amb els seus estimats.

Allà, al fons, el veié. Mai no havia vist un vaixell tan gran. Era un dels primers vaixells a vapor, molt més ràpids i segurs que els vaixells de vela. Ell era un jove que havia crescut al pla mallorquí i poques foren les ocasions, per no dir-ne cap, de veure la mar. Tot allò li era nou i anava ben perdut. Va pujar poc a poc per la passarel·la. El terra llenegava i en Mateu procurava aferrar-se fort a la corda que feia de barana. Era conscient que cada passa que feia s'allunyava cada cop més de tot allò que li em familiar. Anava directe a un món totalment desconegut del qual no sabia res: ni el clima, ni com es vestien, ni que menjaven... Però tenia mm il·lusió: tornar amb les butxaques ben plenes per poder casar-se i fer feliç na Magdalena.

—Coberta! —va ser la paraula que li digué l'oficial del vaixell que li agafà el bitllet.

En Mateu mirà cap a ambdós costats i veié una gernació de gent que s'acomodava al terra amb tots els seus bolics de roba. Quasi tots eren homes, joves com ell que sentien la necessitat de partir, de fer fortuna i millorar la seva posició. Molts no ho aconseguirien mai. Poc a poc els passatgers s'anaven col·locant. Els que tenien possibles se situaven en les seves cabines. Els altres havien de quedar a la coberta i, si el mal temps ho impedia, baixar a les bodegues.

L'emigrant

Amollaren amarres i el vaixell sortí lentament de la badia. Els familiars s'acomiadaven des del port. Tots els viatgers volgueren mirar per darrera vegada la façana marítima tan característica de la ciutat: allà hi havia, dient adéu als emigrants la majestuosa Seu de Palma i l'edifici de sa Llonja reflectits damunt la mar. I, damunt el turó sempre vigilant, de castell de Bellver.

Na Magdalena plorava sola la partida del seu estimat. No havia passat encara una setmana i les amigues li deien que l'oblidés, que no tomaria. Que si tomava, segurament ho faria més pobre que una rata o amb una malaltia tropical. No valia la pena l'espera. Però el seu cor li deia que en Mateu tomaria sa i carregat de doblers.

La seva vida al poble era monòtona, però no avorrida. S'aixecava ben prest i ajudava la seva mare a netejar la casa, fer el dinar, rentar la roba i, a més, fer-se càrrec d'una cosina seva, na Joana, dotze anys més jove i molt esburbada. Els pares de na Joana treballaven tot el dia al camp fora vila i, perquè no es quedés sola, demanaren a na Magdalena si es podia encarregar de custodiar-la. No es va poder negar. Però aquella nina es convertí en una preocupació contínua perquè sempre en tenia pensada alguna: si no es barallava amb el al·lots de la plaça, empipava el senyor rector o entrava en els horts del poble a robar fruita.

Na Magdalena es convertí en el seu àngel de la guarda. La protegia en tot moment. Fins i tot anaven juntes al taller de costura on aprenia a cosir. Brodava un llençol amb motius florals. Quan l'acabés volia començar tot un joc d'estovalles i tovalloles. Tenia la il·lusió de veure tota aquella roba a la casa on viuria amb en Mateu quan tornés ric de fer les amèriques. En certa manera semblava Penélope, la pacient dona d'Ulisses, que durant vint anys esperà el retorn del seu espòs. També igual que ella, na Magdalena havia de fer fora els pretendents que s'anaven amuntegant a la finestra per fer conversa amb les al·lotes que anaven al taller.

Foren moltes les vegades que joves de la seva edat la convidaven a anar a un ball, a fer una volta pel poble o acompanyar-la a casa. Però

ella sempre rebutjava les invitacions. Tan sols pensava en en Mateu i la promesa que s'havien fet:

—Jo tornaré i tu m'hauràs esperat.

La pobre :Magdalena veia com, una vegada acabada la feina totes les al·lotes juntes se solien reunir amb les seves parelles per anar a fer una volta. Ja li hauria agradat sortir de bracet amb en Mateu i passejar pels carrers de la vila però ell no hi era. S'havia de conformar amb tornar a casa amb na Joana.

El viatge d'en Mateu no fou massa complicat. Tingueren la sort de gaudir de bona mar. Després dels primers marejos, el cos s'anà habituant al moviment gronxador del vaixell. En tan sols quinze dies de navegació arribaren a Bons Aires el dia 12 de gener de 1898. Des de coberta veïé el port. Encara que estava inacabat era immens. Per tot arreu hi havia grues que semblaven insectes imponents. Nous dics i edificis es construïen per engrandir el que ja de per si era un port enorme.

A mesura que anaven entrant dins la badia, els nervis afloraven. En Mateu va serrar entre els braços les seves pertinences i una multitud el va fer anar cap a la rampa de descens. En pocs minuts ja era engolit per la gent i la inèrcia el feia caminar cap a la porta de sortida.

Al port ningú no l'esperava. Agafà l'adreça que duia a la mà i començà a demanar a la gent:

—*A ver... Si me disculpa, la avenida de Callao?* —Li demanà en Mateu amb un castellà d'accent molt marcat.

—*Si, eteeee... agarrate el colectivo que se encuentra a dos cuadras de acá.*

—*Muchas gracias!* —contestà en Mateu de manera cortès.

Però, què punyetes li havia dit aquell home! En Mateu parlava justet justet el castellà. En el poble ningú l'usava mai i tan sols s'emprava per a coses oficials, com ara un bàndol de l'ajuntament o per a la partida de naixement. Amb prou feines traduï el que li havia dit aquell home. Estava clar que l'estada no seria fàcil i allò no havia fot més que començar.

Una vegada que va trobar l'avinguda en qüestió, no sense problemes, s'adonà que tenia apuntat el número 324. Mirà el primer portal i comprovà que tan sols estava davant el número vint.

—Vatua el món, sí que ho són llargs, aquests carrers!

Caminà i caminà durant hores, sense quasi doblers i amb la panxa que li feia un renouer. Es trobava en una enorme ciutat que naixia al món. Li semblava que estava construïda amb quadricula, ja que, a diferència del seu poble on els carrers eren sinuosos i estrets, aquí tot eren grans avingudes i carrers perfectament traçats.

L'impactà veure edificis de cinc i sis pisos, així com les majestuoses cases d'estil colonial, moltes d'elles reddecorades amb motius renaixentistes, fruit de la moda del moment. En un cantó veié un lloc de menjar i tot decidit anà a comprar alguna rosa per fer paret: una llesca de pa amb camallot o sobrassada, un platet de frit o un de sopes.

La sorpresa fou majúscula quan hi va entrar. Res del que hi havia li era conegut. Amb prou feines, ja que de lletres en sabia ben poc, començà a llegir el que ofería aquell local. Estava escrit en una pissarra enorme, amb uns traços ben clars: Especialidades de la casa: Humita, Matambre arrollado, Porotos, Chinchulines a la parrilla y Frijoles.

En Mateu no sabia per on partir. Es moria de gana, però a fa vista del panorama va decidir que menjaria una vegada que hagués trobat l'adreça de l'empresa que l'havia contractat. Va seguir caminant per aquella avinguda sense fi. Passaven ben a prop d'ell tramvies elèctrics i galeres estirades per cavalls. Fou allà on veié per primera vegada un automòbil.

Tenia els braços adolorits de tant dur la maleta i notava com les cames li demanaven repòs. Però ja era molt a prop. En pocs moments trobaria gent que l'orientaria i tot seria molt més senzill.

Avinguda de Callao, 324. Ja era just al davant, però... No semblava que hi hagués cap empresa ni res semblant. Es tractava d'un edifici d'habitatges familiars. Als balcons hi havia roba estesa i els nins jugaven en els solars que encara no estaven construïts.

En Mateu es va asseure abatut a la vorera del carrer. De la maleta va treure l'única cosa que el podia consolar en aquells moments: la fotografia de na Magdalena. No va poder més i es posà a plorar. Tenia el

cap entre els genolls i les llàgrimes li regalimaven per la cara. Semblava que tot estava perdut. Què hi feia ell allà? En una gran ciutat com Bons Aires, sense doblers, on no coneixia ni l'idioma ni ningú que el pogués ajudar...?

Tal com diu el refrany: «Ambicionant béns i aguantant mals passen la vida els mortals».

Passaren els anys i mentre en Mateu seguia a l'Argentina sense enviar noves na Magdalena perdia la seva joventut al poble. Totes les al·lotes de la seva quintada eren casades amb infants i ja no se les veia pel taller. Ara tenien altres obligacions. Na Magdalena les veia passar per davant la finestra on treballava. Anaven ben aferrades del braç dels seus marits i se solien aturar per saludar.

—Bon dia, Magdalena! Què has sabut res d'en Mateu? —era la pregunta més habitual que li feien en els darrers anys—. De què fa ara?

—La darrera carta la vaig rebre fa sis mesos i em contava que tot li anava molt bé. Conta que treballa en una tenda de queviures.

—Però..., què no feia de cambrer?

—Sí, però es veu que allà és molt cormú canviar de treball.

—Bé... El que importa és la salut... No és veritat? I ja saps quan tornarà?

I què en sabia, la pobre? Tenia fets devers cinc jocs de tovalloles, tres llençols, estovalles a balquena i un cobertor finíssimament treballat amb motius florals. Els fadrins seguien anant a veure les costureres, però ja no es fixaven en na Magdalena. Els que hi anaven ara eren molt joves. Més o manco de l'edat de quan ella va començar a anar-hi. Ara na Joana, la seva cosina, era la que acaparava tota l'atenció. S'havia tornat una al·lota esvelta i garrida, encara que consentida i descarada. Ja havia passejat un parell de nuvis, però a tots els feia anar darrere fins que es cansaven, o es cansava ella i deixaven la relació.

Un dia, unes veïnes anaren a cercar na Magdalena taller. Venien nervioses i feien unes rialles ridícules:

—Magdalena, corre. En Mateu ha toranat i és a la casa dels teus pares.

El cor li començà a palpitant acceleradament i es va haver de seure uns moments. No podia creure el que sentia. Havien passat tretze anys d'ençà que en Mateu es va acomiadar

d'ella. Encara tenia el record de la seva darrera abraçada i de la promesa que es feren d'esperar-se. Ella havia complit, havia estat fidel al record d'en Mateu, però... i ell?

Anava cap a casa seva amb pas nerviós. Es demanava rom hauria arribat estaria malalt d'algun mal tropical i tomava per passar r els darrers dies a Mallorca? O pel, contrari tornava perquè havia aconseguit el seu somni? Poc li importava en aquells moments. Tan sols tenia el desig de veure'l i abraçar-lo com aquell dia feia ja tretze anys. De sobte, se l'imaginà amb muller i fills vinguts de l'Argentina. En silenci, es deia a si mateixa que no ho podria suportar que si així fos moriria allà mateix o es feria monja.

Arribà al carrer on vivia. Era molta la gent que s'havia congregat al portal de ca na Magdalena. Quan la veren arribar, fa deixaren passar. Ella es llevà el davantal i es retocà una mica els cabells abans d'entrar. Allà el tenia. Anava molt mudat amb un curiós capell d'ala ampla que portava una mica de costat. Semblava que les coses li havien anat bé. A la mà esquerra portava un anell amb una moneda d'or a manera de segell; a l'altre un bastó de fusta amb un mànec platejat que tenia fa forma d'un cap d'àguila. Al coll hi duia dues cadenes d'or massisses, que semblaven fetes per amarrar un llaüt i, al butxacó dels guardapits, un rellotge. El trobà gras, amb la cara més inflada i una panxa prominent. Quan es llevà el capell notà com havia perdut molts de cabells. El temps havia passat. En Mateu ja no era aquell al·lot que ballà amb ella aquell hora-baixa a la plaça del poble. Però seguia conservant els ulls polissos que l'havien enamorada. Havia vingut sol i es trobava bé. Eren les úniques coses que importaven a na Magdalena.

Quan es veren restaren una bona estona aturats, mirant-se l'un a l'altre sense saber què dir ni què fer. Ella tampoc era la mateixa jove que en Mateu recordava. C.da vegada que les coses li havien anat malament, l'única cosa que el feia anar endavant era la fotografia que ella li havia regalat dies abans de partir. Aquella jove de la fotografia li havia donat forces per a no rendir-se i lluitar. S'havia fet en el seu cap una imatge

idíl·lica de na Magdalena que no corresponia a la realitat que ara tenia al davant. El temps passa per a tots, però ho veiem més en els altres que no en nosaltres. Na Magdalena també havia canviat en aquests anys. Ja no portava aquells cabells llargs que tant li agradaven a en Mateu, se'ls havia tallat per comoditat tot donant-li un aspecte més seriós. Les arrugues de vora els ulls, fruit de les nits que havia passat plorant, li conferien un semblant trist i malenconiós. En uns moments es fongueren en una abraçada un tant artificial.

La gent del poble cridà: Visca el nuvis! I en Mateu hagué de saludar tots els veïns i amics que feia anys que no veia.

Havia portat regals per a tothom: ventalls per a les dones i cigars per als homes. Fins i tot havia duit una dentadura postissa per al seu pare. L'home se la col·locà només veure-la i ja no se la llevà en tot l'horabaixa. El vespre no pogué dormir de mal a les genives. A més dels regals també portava una nova manera de parlar que els veïns trobaren molt simpàtica. A més d'un accent diferent, amb una melassa exòtica, cada tres o quatre paraules en deia una en castellà. Alguns dels mots ningú no els entenia, però feien gràcia.

Anava saludant els uns i els altres quan, sense que ningú l'esperés, entra una jove dins la casa, amb pas seductor, es dirigí cap en Mateu i li entaferrà una besada a cada galta. Era na Joana. Tots els que hi havia a fa casa en aquells moments, inclosos en Mateu i na Magdalena, restaren una mica sorpresos amb l'actitud de la jove. De sobte algú digué:

—Que no la coneixes? És na Joaneta, la filla cosina petita de na Magdalena. Sí, home, la filla petita del conco Toni... Quan partires només tenia vuit anys!

Al moment entrà més gent coneguda i en Mateu començà a saludar.

En Mateu en tots aquells anys havia fet de tot un poc: a una fàbrica de pell, de carnisser... Però fou gràcies a l'ajuda d'un vell home sense fills, que el va fer hereu de la tenda on treballava, que en Mateu aconseguí una gran quantitat de doblers. A cap d'un temps havia muntat una petita cadena de tendes de queviures ou hi havia de tot. Quan va trobar

que ja n'hi havia prou, va vendre ds negocis i tomà cap a Mallorca amb l'esperança de casar-se i formar una família.

En poc temps es fixà la data de les noces. Per què esperar més? Es casarien a principis d'abril d'aquell mateix any.

Encara que venia d'una gran ciutat cosmopolita com Bons Aires, el dia en què en Mateu arribà, a principis de febrer de 1912, li cridaren l'atenció els canvis que Palma havia sofert. A causa de l'augment de la població, s'havien enderrocats les murades i ara res separava l'antic nucli de la ciutat antiga de les barriades. Començà a passejar i trobà a faltar les antigues portes per les quals la gent entrava a la ciutat. Sobretot la des Camp, per la qual havia entrat per darrera vegada quan venia d'Algaida feia més de tretze anys. Li impressionà la nova corrent arquitectònica de la ciutat, el modernisme.

I... tal com es va prometre aquella trista nit que havia de partir, dormí en el millor hotel de la ciutat: el Gran Hotel que, per aquell temps, era el símbol de la modernitat, el luxe i la intel·lectualitat de Palma.

Tot estava preparat. A falta d'una església més gran es casaria a la Seu. Faria venir tots els amics del poble amb els cotxes amb xofer que havia llogat per a l'ocasió i farien el sopar de noces en el gran saló del Gran Hotel.

Així li ho va comunicar a na Joana. Ella hi va estar completament d'acord. Tot el que en Mateu digués li semblava bé. Encara no es coneixien prou, però poc els importava, ja tindrien temps per conèixer-se.

Quan en Mateu v

eié entrar la figura de na Joana per la porta li vingueren els records

de temps enrere, de quan na Magdalena i ell eren més joves. Potser casant-se amb una jove que li recordava moltíssim l'aspecte d'aquella que ell va deixar recobriria la joventut perduda. Comprenqué que tan sols seria feliç al seu costat. En aquells moments na Joana, i cap altra, representava l'al·lota de la fotografia per la qual havia complit el seu somni de lluitar i fer doblers.

Na Magdalena no volgué assistir a les noccs. Se sentia humiliada i enganyada. Tot quant ella havia esperat no li valgué per a res. En el poble tothom sentia llàstima per ella i això era el darrer que volia. S'armà de coratge i prengué una dràstica decisió: es faria monja. Encara es poden admirar els laboriosos mantells brodats que són la joia del convent on quedà reclosa fins a la seva mort, a l'edat de noranta anys.

—D'homes... pocs i amb sotana! —era la seva frase més habitual.

Na Joana i en Mateu es casaren tal com ho havien anunciat.

—Ho farem *a lo grande* —li digué en Mateu a qui agradava bravejar de doblers.

—I on anirem de viatge de noccs? —demanà na Joana.

—Et tinc reservada una sorpresa. Veuràs *mi dulce de leche*, primer anirem a París, on passarem les primeres nits junts. Després continuarem el nostre viatge cap a Londres, on ens espera la gran sorpresa.

—Què és, amor meu?

—Sé que et farà molta il·lusió. Es tracta d'un creuer. Però no és un simple creuer. M'ha costat molt aconseguir els bitllets per poder-hi anar. He hagut de moure molts de fils per poder-hi anar. Però sé que pagarà la pena. Surt de Londres i es dirigeix cap a Nova York.

—Em fan una mica de por els vaixells. Quasi no he vist la mar, i no sé nedar.

—No et preocupis. Aquest vaixell no s'enfonsarà ni que passin dos-cents anys.

—I com has dit que es diu aquest vaixell, amor meu?

—Tan sols el seu nom imposa respecte: Titànic!

I tots dos partiren cap al que seria un excitant viatge de noccs.

